

Sluttelig gik man til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ligbrænding.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 23; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 21).

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Underændringsforslag:

Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 1 i Udvalgets Betænkning.

Af *Godskesen* og *Rytter*:

I Ændringsforslag Nr. 1, Afsnit 1, 3die Stykke, 8de Linie, efter „Hjemsted“ indsættes: „(i København Politidirektøren)“.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag, det stillede Underændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Godskesen): Tanken i det foreliggende Lovforslag er jo at fremme Ligbrændingssagen, navnlig af hygiejniske Grunde. Udvalget deler denne Tanke, men vi mener, at man ikke maa overse, at der endnu i betydende Kredse findes en vis følelsesmæssig bestemt Uvillie mod Ligbrændingen, og at man bør tage sig i Agt for at støde saadanne Følelser, da man derved let kunde fremkalde en Modstand, som kunde blive skadelig for den Sag, Ligbrændingssagen, man netop ønsker at fremme. Udvalget mener derfor, at man bør gaa varsomt frem, og dette ligger til Grund for de Ændringsforslag, vi har stillet.

Vi har da først foreslaaet, at Bestemmelsen om Ligbrænding ikke skal kunne træffes af de efterlevende, bortset fra det Tilfælde, at der er Tale om Børn under 15 Aar, men at Bestemmelsen maa være truffet af den afdøde selv i levende Live. Paa den anden Side mener vi, at man maa gøre det let at træffe denne Bestemmelse, Reglerne bør være saa formfrie som muligt, saaledes at den, der virkelig ønsker at blive brændt, ogsaa kan blive det, uden at det volder særlig Ulejlighed eller Omsvøb. Vi foreslaar derfor, at det ikke skal være nødvendigt, at der foreligger en skriftlig Erklæring, en mundtlig Udtalelse maa være nok, ikke blot i Tilfælde af pludselig, alvorlig Sygdom, men ogsaa ellers. Vi fore-

slaar videre, at Indsigelser mod Erklæringen skal afgøres af Politimesteren, d. v. s. paa en let Maade, og der skal ikke stilles større Fordringer til Bevis, end hvad der er nødvendigt for paa rimelig Maade at godtgøre, at det har været den afdødes Ønske, at hans Lig skulde brændes.

Vi har fremdeles intet at indvende mod, at en Indmeldelse i en Ligbrændingsforening skal betragtes som tilstrækkeligt Ækvivalent for en virkelig Villieserklæring, men Forudsætningen maa naturligvis være, som den højtærede Justitsminister og jeg var enige om det ved første Behandling, at der er Tale om en virkelig Ligbrændingsforening, saa at Indmeldelsen ikke kan forstaaes anderledes end som indeholdende et Ønske om, at den paagældende i sin Tid ønskede at blive brændt, og dette vil ikke være Tilfældet, hvis Foreningen ogsaa har andre Formaal. Vi har ment, at dette Forhold bedst klaredes ved, at de Ligbrændingsforeninger, for hvis Vedkommende Medlemsskab skal have den Betydning, bør skaffe sig en vis Anerkendelse fra Justitsministeren. Foreningernes Love bør altsaa forelægges Justitsministeren, og de bør have hans Anerkendelse. Deri kan man se tilstrækkeligt Bevis for, at det er Foreninger, om hvilke man kan sige, at Medlemsskabet virkelig svarer til en positiv Villieserklæring. De Tanker, jeg nu har tilladt mig at fremsætte, er udtrykt i Ændringsforslagene Nr. 1—3.

Ændringsforslag Nr. 4 refererer sig til en Bestemmelse i Lovforslagets § 4, 1ste Stykke, hvori det hedder, at Fredningstiden med Hensyn til Urnegrave er 10 Aar. Det er hermed Meningens at forkorte Fredningstiden for Urnegrave, og dette begrundes med hygiejniske Hensyn, idet Ligresterne langt hurtigere forenes med den omliggende Jord, naar der er Tale om Aske, end naar der er Tale om ubrændte Lig. Denne Betragtning er rigtig, herom er vi enige, men der er ogsaa her følelsesmæssige Hensyn at tage, idet de efterlevende vil knytte sig med Pietet til det Sted, hvor den for dem kære afdøde Person er begravet. Denne Pietetsfølelse vil være den samme, hvad enten der er Spørgsmaal om ubrændte Lig eller Aske, og den vil ikke rokkes derved, at man overfor vedkommende kan gøre gældende, at Asken nu maa være tilintetgjort, gaaet op i den omliggende Jord. Vi mener, at disse Pietetshensyn har Krav paa at skaanes. De vil kunne varetages gennem de efterlevendes Foranstaltninger, hvis de efterlevende har Lyst til og Midler til at er-